

RESOLUCIÓ del procediment sancionador núm. PS 19/2011, referent al Servei Català de Trànsit.

Antecedents

Primer.- El dia 23/12/2010 va tenir entrada a la Autoritat Catalana de Protecció de Dades, testimoni literal d'una interlocutòria dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu número 1 de Lleida en data 13/12/2010 en el recurs contenciós núm. XXX/2009, on es posava de manifest un presumpte incompliment de la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal (en endavant, LOPD) per part del Servei Català de Trànsit (en endavant, SCT)

En concret, en aquesta interlocutòria l'òrgan judicial exposava que, en el marc del procediment abreujat esmentat, el SCT havia remés al Jutjat un llistat de persones en relació a les quals el citat organisme havia incoat un expedient sancionador per presumptes infraccions de trànsit comeses entre els dies 07/04/2008 al 08/04/2008. El Jutjat Contenciós Administratiu número 1 de Lleida afirmava expressament a la seva interlocutòria que *"ni este juzgador, ni la parte actora, ni el propio expediente requerían aportar estos innecesarios datos personales"*.

En la documentació facilitada a l'Autoritat per l'òrgan judicial s'inclouïa una còpia del llistat esmentat, anomenat *"Expedients pendents de tramitació"*, en el que hi consten dades relatives a diferents persones (DNI, nom i cognoms, núm. d'expedient, la data de la infracció, import de la sanció i el precepte infringit).

Segon.- L'Autoritat va obrir una fase d'informació prèvia (IP 201/10), d'acord amb el que preveu l'article 7 del Decret 278/1993, de 9 de novembre, sobre el procediment sancionador d'aplicació als àmbits de competència de la Generalitat, en relació amb la DT 2^a de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre, de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, per tal de comprovar la realitat dels fets i a fi d'obtenir més informació sobre les circumstàncies dels fets i els subjectes responsables.

Tercer.- En data 16/02/2011, la directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades va acordar iniciar procediment sancionador contra el SCT, per una presumpta infracció molt greu prevista a l'article 44.4.b) en relació amb els articles 3.i) i 11, tots ells de la LOPD. Aquest acord d'inici es va notificar, juntament amb el plec de càrrecs, a l'entitat imputada en data 22/02/2011.

En el plec de càrrecs es concedia al SCT un termini de deu dies hàbils comptadors a partir del dia següent de la notificació per formular al·legacions, presentar documents i proposar la pràctica de proves que consideressin convenients per a la defensa dels seus interessos.

Quart.- El SCT va formular al·legacions al plec de càrrecs, mitjançant escrit de data 04/03/2011, les quals foren analitzades a l'apartat segon dels fonaments de dret de la proposta de resolució. Juntament amb aquest escrit, el SCT aportà diversa documentació,

entre la qual figura la còpia d'un ofici emès el dia 07/04/2009 per Jutjat Contenciós Administratiu número 1 de Lleida, en el qual es requereix al SCT per tal que remeti l'expedient administratiu relatiu al recurs interposat pel Sr. XXX (recurs núm. XXX/2009).

Cinquè.- En data 09/06/2011 es va dictar proposta de resolució per part de la instructora d'aquest procediment. Aquesta proposta fou notificada al SCT el dia 15/06/2011. En aquesta proposta de resolució es concedia un termini de deu dies, comptadors a partir de l'endemà de la data de notificació, per tal que el SCT formulés les al·legacions que estimés convenients.

Sisè.- Durant el tràmit d'audiència, el SCT ha formulat al·legacions mitjançant escrit de data 23/06/2011. Aquestes al·legacions es resolen de forma motivada a l'apartat segon dels fonaments de dret d'aquesta resolució.

Del conjunt de les actuacions practicades en aquest procediment es consideren acreditats els fets que seguidament es detallen com a fets provats.

Fets Provats

Únic.- En una data indeterminada, però en tot cas amb posterioritat al dia 07/04/2009, el SCT va remetre al Jutjat Contenciós Administratiu número 1 de Lleida l'expedient administratiu núm. 00/0000000-0, en relació al recurs contenciós núm. XXX/2009 interposat pel Sr. XXX contra una sanció que se li havia imposat en matèria de trànsit.

Entre la documentació aportada pel SCT al citat òrgan judicial hi figurava un llistat que contenia dades de caràcter personal (DNI, nom i cognoms, núm. d'expedient, data de la comissió d'una infracció contra la normativa de trànsit, import de la sanció i el precepte infringit) relatives a persones que no eren part en el procediment judicial. No consta que el SCT recavés el consentiment de les persones afectades per tal de comunicar les seves dades personals a l'esmentat Jutjat.

Fonaments de Dret

Primer.- És d'aplicació al present procediment el previst al Decret 278/1993, de 9 de novembre, sobre el procediment sancionador d'aplicació als àmbits de competència de la Generalitat, segons el previst a la DT 2^a de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre, de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades. De conformitat amb l'article 5 i 8 de la Llei 32/2010, la resolució del procediment sancionador correspon a la directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades.

Segon.- A continuació escau analitzar les al·legacions formulades pel SCT en el curs d'aquest procediment sancionador.

1.- Sobre l'existència d'una norma legal que habilitaria la cessió de les dades personals.

El SCT afirma que la cessió de les dades personals al Jutjat es va efectuar donant compliment a un requeriment judicial en aplicació de l'article 48 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la Jurisdicció Contenciosa Administrativa (en endavant, LJCA). El SCT assenyala que, donant compliment al citat precepte, es "va remetre a l'òrgan judicial l'expedient administratiu núm. 00/0000000-0 corresponent a la resolució recorreguda pel senyor XXX en el procediment abreujat núm. XXX/2009". L'entitat imputada posa de manifest que forma part de l'esmentat expedient l'"acord d'incoació d'ofici d'expedients sancionadors", de data 17/04/2008, corresponent a diversos expedients que es detallen en una relació annexa, la qual és part integrant del dit acord. D'altra banda, el SCT puntualitza que "el llistat que s'acompanya a la còpia de l'expedient administratiu que es remet al Jutjat no és complet ja que únicament s'inclou la pàgina corresponent a l'expedient que se'ns reclama, el número 00/0000000-0 (línea 25 del llistat), precisament per ser part necessària de l'expedient al integrar conjuntament amb la primera pàgina signada pel Delegat la totalitat de l'acord d'inici de l'expedient que ha estat recorregut en seu judicial". Així, el que manifesta el SCT al respecte és que de les pàgines annexes al citat acord d'incoació d'expedients, només es va remetre al Jutjat una d'elles (la que incloïa el número d'expedient de referència).

L'article 48 de la LJCA, esgrimit pel SCT, determina el següent:

"1. El Secretario judicial, al acordar lo previsto en el apartado 1 del artículo anterior, o mediante diligencia si la publicación no fuere necesaria, requerirá a la Administración que le remita el expediente administrativo, ordenándole que practique los emplazamientos previstos en el artículo 49. El expediente se reclamará al órgano autor de la disposición o acto impugnado o a aquél al que se impute la inactividad o vía de hecho. Se hará siempre una copia autenticada de los expedientes tramitados en grados o fases anteriores, antes de devolverlos a su oficina de procedencia.

2. No se reclamará el expediente en el caso del apartado 2 del artículo anterior, sin perjuicio de la facultad otorgada por el apartado 5 de este artículo 48.

3. El expediente deberá ser remitido en el plazo improrrogable de veinte días, a contar desde que la comunicación judicial tenga entrada en el registro general del órgano requerido. La entrada se pondrá en conocimiento del órgano jurisdiccional.

4. El expediente, original o copiado, se enviará completo, foliado y, en su caso, autenticado, acompañado de un índice, asimismo autenticado, de los documentos que contenga. La Administración conservará siempre el original o una copia autenticada de los expedientes que envíe. Si el expediente fuera reclamado por diversos Juzgados o Tribunales, la Administración enviará copias autenticadas del original o de la copia que conserve.

(...)".

L'article 11.2.a) de la LOPD preveu que en el cas de cessions o comunicacions de dades, el consentiment de la persona afectada no serà necessari quan la cessió està autoritzada per

una llei. Ara bé, a criteri d'aquesta Autoritat, la comunicació de les dades de les persones que no eren part en el procediment judicial referenciat no es pot considerar habilitada pel precepte legal invocat pel SCT, i això pel que seguidament s'exposa.

Certament, l'article 48 de la LJCA preveu expressament que l'administració ha de remetre l'expedient administratiu a l'òrgan judicial que el sol·liciti en el marc d'un procediment judicial. Ara bé, cal fer una lectura integradora d'aquesta norma amb el dret fonamental a la protecció de les dades de caràcter personal, el que ens porta a considerar que no és legítima la comunicació a un tercer –en aquest cas el Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Lleida i per extensió a les parts del procediment judicial i als seus representants- de dades relatives a persones que no són part del procediment judicial.

En efecte, una cosa és que, atenent a criteris de racionalització i simplificació de l'actuació administrativa, el SCT pugui dictar en un únic acord la incoació de diversos procediments sancionadors relatius a la comissió de presumptes infraccions de trànsit que es detallen en un llistat annex al citat acord, i una altra cosa diferent és que aquest organisme pugui comunicar a un tercer –un òrgan judicial i les parts del procés en qüestió- les dades de persones que són alienes al procediment en relació al qual s'ha interposat un recurs contenciós administratiu. Com s'ha dit, el SCT havia d'efectuar una interpretació de l'article 48 de la LJCA d'acord amb la normativa de protecció de dades, interpretació que hauria propiciat que aquest organisme donés trasllat al Jutjat només d'aquells documents incorporats a l'expedient administratiu que tinguessin relació directa amb l'objecte del recurs. Val a dir que el SCT ja va actuar, en part, fent aquesta interpretació integradora a la que es fa referència, atès que només va remetre a l'òrgan judicial –segons la mateixa entitat afirma- una de les pàgines annexes a l'acord d'incoació (aquella que incloïa l'expedient de referència). Però amb aquesta concreta actuació no es va evitar que arribés a coneixement del Jutjat les dades personals referents a persones alienes al procediment que estaven incloses a la pàgina annexa a l'acord d'incoació que sí es va remetre. Així doncs, de la mateixa manera que el SCT no va donar trasllat al Jutjat de totes les pàgines annexes al dit acord, també hauria pogut anonimitzar les dades de les persones que res tenien a veure amb el procediment i que estaven incloses a la pàgina annexa en qüestió.

En definitiva, si bé és cert que el SCT havia de trametre l'expedient administratiu al Jutjat, atès que aquest li havia sol·licitat, aquesta Autoritat considera que no estava justificada la comunicació de dades personals de terceres persones que, per raó de determinades mesures de racionalització administrativa (unificar en un únic acord la incoació de diferents expedients sancionadors), es trobaven incorporades al citat expedient.

2.- Sobre si la comunicació de dades al Jutjat no necessitaria del consentiment de la persona afectada, atès que es tractaria d'una actuació emparada per l'article 11.2.d) de la LOPD.

El SCT addueix que *“la cessió de l'expedient administratiu al Jutjat del Contenciós Administratiu queda eximida de la necessitat del consentiment previ de l'interessat o interessats afectats per tractar-se d'una cessió que té com a destinatari un Jutge o Tribunal”*.

Aquesta Autoritat no pot admetre, tal com pretén el SCT, que la comunicació de les dades relatives a persones alienes al procediment, sense comptar amb el seu consentiment, quedi automàticament validada pel fet que les dites dades tinguin com a destinatari final un òrgan judicial, i a les quals hi accedeixen també les parts del procés judicial en qüestió. En efecte, l'esmentada habilitació legal seria vàlida únicament i exclusivament en relació a les dades expressament requerides per l'òrgan judicial. Així ho ha entès l'Audiència Nacional en la seva sentència de 26/10/2005, en què es pronuncia en els següents termes:

“(…) dicha excepción al consentimiento del afectado por una cesión de sus datos personales se refiere al supuesto de aquellos datos que se utilizan en un procedimiento judicial cuando han sido requeridos previamente por el Juez en el ejercicio de sus funciones”

Aquesta línia jurisprudencial ha estat ratificada pel Tribunal Suprem, que en la seva sentència de data 17/11/2009 declara:

“Pues bien, hecha esta precisión, los términos del precepto cuya interpretación se cuestiona (11.2.d de la LOPD en relació a la comunicació de dades al defensor del Poble, ministeri fiscal, jutges i tribunals i el Tribunal de Comptes) dejan poco espacio a la duda en relación con la situación que aquí se plantea, ya que la excepción sólo se predica de comunicaciones de datos con los concretos destinatarios que se indican y en el ejercicio de sus funciones, lo que necesariamente implica una comunicación directa y que la misma se produzca a requerimiento del destinatario en el ejercicio de sus funciones, circunstancias que ha de valorar el responsable del fichero para emitir la correspondiente comunicación de datos al amparo de dicha excepción, que, además y por su propia naturaleza, ha de interpretarse en sentido estricto”.

Doncs bé, en el supòsit que aquí s'examina s'ha pogut constatar que, efectivament, el Jutjat va sol·licitar un expedient administratiu concret que finalitzà amb la imposició d'una sanció a una persona determinada, i fou en base a aquest requeriment que el SCT va donar trasllat del mateix a l'òrgan judicial. Dit això, cal precisar que, tal com s'ha assenyalat anteriorment, aquest requeriment del Jutjat s'ha d'entendre en relació als documents incorporats a l'expedient administratiu que tinguin relació directa amb l'objecte del recurs, per la qual cosa la comunicació de les dades personals relatives a terceres persones que no eren part en el procediment judicial no estava en cap cas justificada. En definitiva, les esmentades dades no havien de formar part de l'expedient que es va trametre al Jutjat Contenciós Administratiu número 1 de Lleida.

3.- Sobre si era el Jutjat qui havia de filtrar l'expedient.

En aquest punt cal referir-se a l'afirmació del SCT relativa a que *“hauria d'haver estat el Jutjat l'encarregat, en el moment de posar de manifest l'expedient administratiu a les parts d'acord amb la tramitació prevista en l'àmbit del procés judicial, de vetllar per la protecció de les dades que s'hi contenia en quan aquestes s'incorporen en un expedient judicial”.*

Doncs bé, al marge de les obligacions que puguin incumbir a l'òrgan judicial en relació a la normativa de protecció de dades, el cert és que el SCT és el responsable de què les dades personals incorporades en el seus fitxers –en aquest cas les dades referents a persones a les quals se'ls ha incoat un expedient per presumpta vulneració a la normativa de trànsit- no arribin a coneixement de tercers excepte en els casos permesos per la LOPD. Així, el SCT era perfectament coneixedor, en el moment que va donar trasllat de l'expedient administratiu a l'òrgan judicial, que les dades incloses en aquest serien conegudes, no només pel Jutjat –que en sí mateix ja tindria la consideració de tercer –, sinó també per les altres parts del procés, raó per la qual hauria d'haver estat especialment diligent a l'hora de revisar quins dels documents incorporats a l'esmentat expedient administratiu tenien relació directa amb l'objecte del recurs interposat.

4.- Sobre les mesures adoptades pel SCT.

L'entitat imputada exposa que *“encara que no compartim el concepte d'infracció que se'ns imputa (...) hem modificat la tramitació de les còpies de l'expedient administratiu a tots els Jutjats (...) en el sentit que ara no enviem fotocòpia complerta del llistat d'expedients en el qual hi consta l'expedient incoat contra el qual s'interposa el recurs sinó una fotocòpia en la qual s'han ocultat les dades dels expedients d'altres persones”*. Per tal d'acreditar-ho, el SCT acompanya el seu escrit amb una còpia compulsada d'un dels darrers expedients en els quals ja s'ha emprat aquest sistema.

A aquest respecte cal dir que, si bé s'ha de valorar positivament l'interès del SCT per tal de complir amb allò estipulat a la LOPD, posant en marxa un nou sistema que impedeixi la cessió als òrgans judicials de dades relatives a persones que no són part en el procediment judicial, el cert és que aquesta és una circumstància que, en el seu cas, podria incidir en les mesures correctores a imposar conforme al previst a l'article 21.2 de la Llei 32/2010 –qüestió que s'analitzarà al fonament de dret cinquè-, però que no desvirtua en cap cas els fets imputats en aquest procediment, ni tampoc la seva qualificació jurídica.

5.- Sobre el principi *non bis in idem*.

El SCT posa de manifest que, tot i que ja han modificat el sistema de remissió dels expedients administratius als jutjats, són molts els procediments judicials que a dia d'avui estan en tramitació en seu judicial, per la qual cosa entenen que *“s'hauria de considerar que en tots aquells procediments contenciosos en què es va fer l'enviament anteriorment al primer procediment sancionador (s'entén, el procediment PS 44/2010) s'hauria de considerar de forma global, aplicant el principi de non bis in idem”*. En concret, el SCT sol·licita l'aplicació del citat principi en el present procediment en relació al procediment sancionador núm. 44/2010.

Cal aquí recordar que el procediment sancionador núm. 44/10 -finalitzat mitjançant resolució de data 07/04/2011 en la que es declarava la comissió d'una infracció tipificada a l'article 44.4.b) en relació amb l'article 11 de la LOPD- fou incoat en relació a uns fets similars al que han donat lloc a l'inici del present procediment sancionador: en essència, la comunicació al

Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Lleida de dades de caràcter personal relatives a persones que no eren part en el procés judicial.

El principi *non bis in idem* estableix la interdicció de la duplicitat de sancions en els casos en què s'aprecii la identitat de subjecte, fet i fonament (article 133 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú). En el cas que aquí ens ocupa, és inqüestionable que en els dos procediments sancionadors objecte de comparació es dona una identitat, tant en l'element subjectiu (el subjecte actiu dels fets imputats en el procediment sancionador 44/10 i en el present procediment, és el SCT), com en el fonament punitiu (vulneració de l'article 44.4.b. en relació amb l'article 11 de la LOPD). Ara bé, a criteri d'aquesta Autoritat, no concorreria la identitat objectiva entre els fets que van motivar la incoació de cadascun dels procediments sancionadors esmentats, per la qual cosa no seria d'aplicació el principi invocat per l'entitat imputada. En efecte, la comunicació de dades personals a l'òrgan judicial que sustenta un i altre procediment es va efectuar en moments diferents (amb mesos de diferència) i en relació a dades relatives a persones també diferents.

6.- Quant a la concurrència d'una infracció continuada.

El SCT argüeix que, atès que aquest òrgan fou sancionat per aquesta Autoritat en un anterior procediment sancionador (PS 44/2010) per una infracció idèntica a la aquí imputada (la cessió de dades a un òrgan judicial de dades relatives a terceres persones que no eren part en el procés judicial), seria d'aplicació la figura de la infracció continuada, recollida en nombroses sentències que relaciona al seu escrit, i prevista expressament al Reial decret 1398/1993, de 4 d'agost, pel qual s'aprova el Reglament del Procediment per a l'Exercici de la Potestat Sancionadora.

En primer lloc i com a qüestió prèvia, cal assenyalar que a Catalunya no seria d'aplicació en principi el Reial decret 1398/1993 esmentat, atès que existeix una normativa pròpia catalana que regula expressament el procediment sancionador d'aplicació als àmbits de competència de la Generalitat, com és el Decret 278/1993, el qual resulta d'aplicació al present cas, tal com s'ha indicat en el fonament de dret primer.

La infracció continuada en dret administratiu constitueix una construcció jurídica que prové del dret penal, en concret, de la figura del delictes continuat prevista a l'article 74 del Codi Penal, que segons la STS de 16/03/2010, *"es trasladable al ámbito del derecho administrativo sancionador"*. Aquest article disposa en el seu apartat 1: *"No obstant el que disposa l'article anterior, el qui, en execució d'un pla preconcebut o aprofitant una ocasió idèntica, realitzi una pluralitat d'accions o omissions que ofenguin un o diversos subjectes i infringeixin el mateix precepte penal o preceptes de la mateixa naturalesa o semblant, ha de ser castigat com a autor d'un delictes o falta continuats amb la pena assenyalada per a la infracció més greu, que s'ha d'imposar en la meitat superior, i pot arribar fins a la meitat inferior de la pena superior en grau"*.

Carrer de la Llacuna, 166, 7a. Planta
08018 Barcelona

Aquesta Autoritat entén que en el cas que aquí s'analitza no es pot aplicar la figura de la infracció continuada per diverses raons:

a) En primer lloc perquè, com ja s'ha exposat anteriorment, la comunicació de dades personals a l'òrgan judicial que sustenta un i altre procediment (el PS 44/10 i el present PS 19/11) es va realitzar en moments temporals diferents –amb mesos de diferència- i en relació a procediments judicials totalment independents. D'altra banda, tal com manifesta l'entitat imputada, es pot admetre que la comunicació de dades en un i altre cas obeeix a un *"modus operandi"* similar, però no s'observa que concorri en aquest cas un dol unitari, no renovat, amb un plantejament únic que impliqui la unitat de resolució i del propòsit infractor, el que constitueix també un requisit essencial de la infracció continuada (STSJ Galícia de 15/02/2002, STS 16/03/2010).

b) En segon lloc, cal assenyalar que ni la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, ni el Decret 278/1993, no regulen la figura de la infracció continuada. En relació amb això, resulta d'interès la SAN de 23/03/2009, que es pronuncia en els següents termes:

"Como consecuencia de la aplicación de este precepto estima que lo procedente sería la declaración de una infracción única -en lugar de cinco- y, por ende, la imposición también de una única sanción por el conjunto de actos de inserción, en la aludida serie, de las referencias al complejo turístico.

El artículo 4.6 del Real Decreto 1398/1993, de 4 de agosto, por el que se aprueba el Reglamento del procedimiento para el ejercicio de la Potestad Sancionadora, dispone:

"Asimismo, será sancionable, como infracción continuada, la realización de una pluralidad de acciones u omisiones que infrinjan el mismo o semejantes preceptos administrativos, en ejecución de un plan preconcebido o aprovechando idéntica ocasión".

Con respecto a este precepto y al motivo recursal que ahora nos ocupa debe notarse sin embargo lo siguiente:

1º.- Que la institución de la infracción continuada es introducida "ex novo" en nuestro ordenamiento jurídico administrativo a través del indicado Real Decreto, esto es, por el cauce de una norma de naturaleza reglamentaria.

2º.- Que la Ley 30/1992, de Régimen Jurídico de las Administraciones Públicas y del Procedimiento Administrativo Común, norma que contiene los principios básicos de la potestad sancionadora y los preceptos también básicos de régimen jurídico sancionador, guarda silencio sobre ella.

3º.- Pese a tal silencio, el precepto reglamentario alberga un contenido que trasciende notoriamente lo puramente procedimental y que regula, sin previa interlocución de ley, aspectos sustantivos del régimen jurídico punitivo (tipicidad y respuesta sancionadora).

4º.- Es cierto por otra parte que el precepto incorpora al ordenamiento administrativo sancionador una institución de larga trayectoria en el seno del Derecho Penal, que fue fruto de inicial creación jurisprudencial y que se refleja, en el actual Código, en su artículo 74.

5º.- Ello no obstante, pese a tal incorporación de una institución largamente conocida y aplicada en el Derecho Penal, su traslación al Derecho Administrativo sancionador se produce de manera meramente parcial o fragmentaria pues en el reglamento administrativo no se

Carrer de la Llacuna, 166, 7a. Planta
08018 Barcelona

contiene la agravación de la sanción, natural consecuencia de la mayor gravedad del conjunto, que sí se recoge, por el contrario, en el Código Penal ("con la pena señalada para la infracción más grave, que se impondrá en su mitad superior, pudiendo llegar hasta la mitad inferior de la pena superior en grado")

(...)

7º.- El Tribunal estima, con fundamento en los razonamientos antecedentes, que la ausencia de explícita cobertura legal de la institución contenida en el artículo 4.6 del Real Decreto 1398/1993, de 4 de agosto, por el que se aprueba el Reglamento del procedimiento para el ejercicio de la Potestad Sancionadora, no obliga a la inaplicación de la norma reglamentaria y, por tanto, a la formulación de cuestión de ilegalidad para con ella (artículos 26 y 26 de la Ley Jurisdiccional) siempre y cuando:

a) se considere la institución como emanación de ciertos principios generales del derecho punitivo, preexistentes, que fueron objeto de recepción jurisprudencial;

b) se entienda complementada con las cautelas y limitaciones previstas para la institución en el Código Penal y que son inherentes a su cualidad de decantación de ciertos principios punitivos;

c) aun cuando lo que se dirá incida parcialmente sobre la misma cuestión aludida en la letra antecedente, la infracción continuada será incorporable al Derecho Administrativo sancionador siempre y cuando se admita su corrección -o sencillamente exclusión- en aplicación del principio de proporcionalidad que necesariamente ha de mediar entre la infracción y la respuesta (artículo 131 de la Ley 30/1992).

8º.- Como conclusión el Tribunal estima inaplicable, al presente caso, el artículo 4.6 del Real Decreto 1398/1993 porque comportaría contravención de la necesaria proporcionalidad entre la infracción y la sanción; porque, por la singular naturaleza económica de la actividad, iría en fomento de la infracción en lugar de operar el principio de prevención (general y especial); y porque incluso, en los casos límite, pueden verse afectados bienes de carácter personal como la libertad referida a los actos de consumo”.

Partint doncs de la condició que explicita l'anterior sentència per tal de poder aplicar la institució de la infracció continuada (“se admita su corrección –o sencillamente exclusión- en aplicación del principio de proporcionalidad”) i de la finalitat que, segons la STS de data 16/03/2010, té aquesta figura (“la finalidad de esta figura es evitar que, tratándose de un designio unitario, el infractor pueda verse favorecido por la escasa entidad de la sanción correspondiente a cada una de las acciones ilícitas singularmente consideradas”), no es pot admetre en el cas present la concurrència d'una infracció continuada, atès que resultaria precisament contrari al principi de proporcionalitat esmentat que totes les cessions de dades il·lícites que eventualment hagués pogut efectuar el SCT als òrgans judicials es poguessin considerar com una sola i única infracció a la normativa de protecció de dades. Cal recordar aquí que, quan la infracció és comet en relació a fitxers titularitat de les administracions públiques, serà d'aplicació l'article 21.2 de la Llei 32/2010 –equivalent a l'article 46 de la LOPD- que preveu la declaració de la infracció, però no la imposició d'una sanció econòmica, sanció que permetria la graduació del seu import en funció de les circumstàncies concurrents.

c) La SAN de 23/03/2009 esmentada exposa que si es fa una translació de la figura del delictes continuat de l'article 74 del Codi Penal al dret administratiu, no s'hauria de descartar també

l'aplicació de l'excepció prevista en el citat article 74 del CP, com és la inaplicació de la figura del delictes continuat quan es donen ofenses a bens personals.

“Aunque lo dicho hasta aquí sería suficiente para desestimar la alegación, tampoco sería descabellado pensar, a juicio de la Sala, en la traslación al caso del elemento limitante previsto en el artículo 74 del Código Penal, para «las ofensas a bienes eminentemente personales».(...).

De seguir-se doncs aquesta previsió, la figura de la infracció continuada no seria aplicable en un cas com el present, en el qual es veu afectat un bé eminentment personal com és el cas de les dades de caràcter personal.

Vist l'anterior, les al·legacions formulades per l'ICS en el curs d'aquest procediment sancionador no desvirtuen els fets imputats, ni la seva qualificació jurídica.

Tercer.- A efectes de determinar les infraccions en què pot haver incorregut l'entitat imputada, val a dir que els tipus infractors previstos a l'article 44 LOPD han estat modificats per la disposició addicional 56a de la Llei 2/2011, de 4 de març, d'Economia Sostenible, que va entrar en vigor l'endemà de la seva publicació (BOE de 05/03/2011). No obstant l'anterior, d'acord amb el principi general d'irretroactivitat que regeix en l'exercici de la potestat sancionadora (art. 102.2 de la Llei 26/2010, del 3 d'agost, de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya i art. 128 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú), s'han d'aplicar les disposicions sancionadores vigents en el moment de produir-se els fets que constitueixen infracció administrativa, tret que les noves disposicions afavoreixin al presumpte infractor, circumstància que no es dona en el present cas. És per això que aquesta modificació legislativa no afecta la qualificació de les infraccions que es fa en el present procediment sancionador ja que, si bé en la nova redacció de l'article 44 de la LOPD la cessió de dades passa a ser constitutiva –amb caràcter general- d'una infracció greu, es manté la qualificació com a molt greu quan la cessió es produeix en relació a les dades de caràcter personal a què es refereixen els apartats 2, 3 i 5 de l'article 7 de la LOPD (pel que aquí ens interessa, l'article 7.5 al·ludeix a les dades de caràcter personal relatives a la comissió d'infraccions administratives).

Quart.- L'article 44.4.b) de la LOPD disposava, en la seva redacció vigent al moment de la producció dels fets, que és una infracció molt greu:

“La comunicació o la cessió de les dades de caràcter personal, llevat del casos en què estigui permès.”

Per la seva banda, l'article 3.i) de la LOPD defineix la comunicació o cessió de dades com *“qualsevol revelació de dades efectuada a una persona diferent a l'interessat”*.

Relacionat amb l'anterior, l'article 11 de la LOPD estableix que:

Carrer de la Llacuna, 166, 7a. Planta
08018 Barcelona

1. *Les dades de caràcter personal objecte del tractament només poden ser comunicades a un tercer per al compliment de finalitats directament relacionades amb les funcions legítimes del cedent i del cessionari amb el consentiment previ de l'interessat.*
2. *El consentiment que exigeix l'apartat anterior no és necessari:*
 - a) *Quan la cessió està autoritzada en una llei.*
 - b) *Quan es tracti de dades recollides de fonts accessibles al públic.*
 - c) *Quan el tractament respongui a la lliure i legítima acceptació d'una relació jurídica el desenvolupament, el compliment i el control de la qual impliqui necessàriament la connexió del tractament esmentat amb fitxers de tercers. En aquest cas, la comunicació només és legítima quan es limiti a la finalitat que la justifiqui.*
 - d) *Quan la comunicació que s'hagi d'efectuar tingui com a destinatari el defensor del Poble, el ministeri fiscal o els jutges o tribunals o el Tribunal de Comptes, en l'exercici de les funcions que té atribuïdes. Tampoc no cal el consentiment quan la comunicació tingui com a destinatari institucions autonòmiques amb funcions anàlogues al defensor del Poble o al Tribunal de Comptes.*
 - e) *Quan la cessió es produeixi entre administracions públiques i tingui com a objecte el tractament posterior de les dades amb finalitats històriques, estadístiques o científiques.*
 - f) *Quan la cessió de dades de caràcter personal relatives a la salut sigui necessària per solucionar una urgència que requereixi accedir a un fitxer o per fer els estudis epidemiològics en els termes que estableix la legislació sobre sanitat estatal o autonòmica.*
3. *És nul el consentiment per a la comunicació de les dades de caràcter personal a un tercer quan la informació que es proporioni a l'interessat no li permeti conèixer la finalitat a què destinen les dades la comunicació de les quals s'autoritza o el tipus d'activitat del receptor de la comunicació.*
4. *El consentiment per a la comunicació de les dades de caràcter personal també té caràcter revocable.*
5. *El receptor de la comunicació de les dades de caràcter personal s'obliga, pel sol fet de la comunicació, a l'observança de les disposicions d'aquesta Llei.*
6. *Si la comunicació s'efectua amb el procediment previ de dissociació, no és aplicable el que estableixen els apartats anteriors."*

El contingut del dret fonamental a la protecció de dades, en paraules del Tribunal Constitucional en la seva sentència 292/2000, "*consiste en un poder de disposició y de control sobre los datos personales que faculta a la persona para decidir cuáles de esos datos proporcionar a un tercero, sea el Estado o un particular, o cuáles puede este tercero recabar, y que también permite al individuo saber quién posee esos datos personales y para qué, pudiendo oponerse a esa posesión o uso. Estos poderes de disposición y control sobre los datos personales, que constituyen parte del contenido del derecho fundamental a la protección de datos se concretan jurídicamente en la facultad de consentir la recogida, la obtención y el acceso a los datos personales, su posterior almacenamiento y tratamiento, así como su uso o usos posibles, por un tercero, sea el Estado o un particular*".

De conformitat amb aquesta doctrina constitucional, la sentència de l'Audiència Nacional de 2/02/2005, es pronuncia en els termes següents:

“El derecho fundamental a la protección de datos persigue, en suma, garantizar a la persona un poder de control sobre sus datos personales, sobre su uso y destino; o dicho de otro modo, el derecho a la intimidad permite excluir ciertos datos de una persona del conocimiento ajeno; mientras que el derecho a la protección de datos garantiza a los individuos un poder de disposición sobre esos datos. Por lo tanto, el objeto del derecho a la protección de datos -de aquí su singularidad- es más amplio que el objeto del derecho a la intimidad, pues entre otras cosas, y en lo que ahora nos interesa, tiene como contenido esencial del mismo, el conferir a la persona afectada el poder jurídico de imponer a terceros el deber de abstenerse de toda intromisión en la esfera íntima de la persona y la prohibición de usar de los datos a ella referentes. El mismo atribuye a su titular un conjunto de poderes o facultades, que se traducen en auténticos deberes para aquellos que utilizan los datos, y que son, esencialmente: el derecho a que se requiera, con carácter general, el previo consentimiento para la recogida y uso de datos personales; el derecho a saber y ser informado sobre el destino y uso de los mismos; y el derecho a acceder, rectificar y cancelar dichos datos. Pues solo así se puede garantizar el poder de disposición sobre los datos personales”

L'article 11 de la LOPD abans transcrit, exigeix com a requisit indispensable el consentiment de la persona afectada per tal de poder comunicar les seves dades. Ara bé, el mateix precepte exclou la necessitat d'aquest consentiment si es dóna alguna de les circumstàncies que s'especifiquen al seu apartat segon.

Durant la tramitació d'aquest procediment es considera acreditat que el SCT, amb ocasió de la remissió d'un expedient administratiu en què s'havia interposat recurs contenciós, va comunicar al Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Lleida dades de caràcter personal relatives a persones que no eren part en el procés judicial, sense comptar amb el seu consentiment i sense la concurrència de cap de les circumstàncies especificades a l'apartat segon de l'article 11 de la LOPD que permeten prescindir de l'esmentat consentiment, motiu pel qual s'ha comès la infracció tipificada com a molt greu a l'article 44.4.b) de la LOPD.

Cinquè.- L'article 21.2 de la Llei 32/2010, en consonància amb l'article 46 de la LOPD, preveu que quan les infraccions siguin comeses per una administració pública, la resolució que declari la comissió d'una infracció, haurà d'establir les mesures que escau adoptar perquè cessin o es corregeixin els efectes de la infracció. En el cas present, però, es considera que no resulta necessari cap requeriment d'adopció de mesures per les següents raons:

a) Com ja s'ha assenyalat al punt 4 del fonament de dret segon, el SCT ha informat a aquesta Autoritat que ha implementat un nou sistema pel que fa a la remissió d'expedients administratius als òrgans judicials, sistema que impediria la comunicació als citats òrgans de dades relatives a persones que no siguin part en el procés judicial.

b) D'altra banda també cal mencionar que, en compliment de la resolució dictada per la directora de l'Autoritat en data 07/04/2011, que posà fi al procediment sancionador núm. 44/10, el SCT ha acreditat, mitjançant escrit de data 17/05/2011, l'adopció de les mesures pertinents per tal d'impedir que les persones interessades que exerceixin el dret d'accés contemplat a l'article 26 de la Llei 26/2010 del 3 d'agost, de règim jurídic i de procediment

administratiu de les administracions públiques de Catalunya, en relació a un expedient administratiu, accedeixin a dades de persones alienes a l'assumpte objecte del citat expedient.

Fent ús de les facultats que em confereix l'article 15 del Decret 278/1993, de 9 de novembre, sobre el procediment sancionador d'aplicació als àmbits de competència de la Generalitat de Catalunya,

RESOLC

Primer.- Declarar que el Servei Català de Trànsit ha comès una infracció de caràcter molt greu prevista a l'article 44.4.b) de la LOPD, en relació amb els articles 3.i) i 11, també de la LOPD.

Segon.- Notificar aquesta resolució al Servei Català de Trànsit.

Tercer.- Comunicar al Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Lleida aquesta resolució, mitjançant el trasllat d'una còpia literal.

Quart.- Comunicar la resolució al Síndic de Greuges, de conformitat amb l'article 21.4 de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre, mitjançant el seu trasllat literal, segons el que especifica l'Acord Tercer del Conveni de Col·laboració entre el Síndic de Greuges de Catalunya i l'Agència Catalana de Protecció de Dades de data 23 de juny de 2006.

Cinquè.- Ordenar la publicació d'aquesta resolució al web de l'Autoritat (www.apd.cat), de conformitat amb l'article 17.2 de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa d'acord amb l'article 14.3 del Decret 48/2003, de 20 de febrer, pel qual s'aprova l'Estatut de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, les parts interessades poden interposar, amb caràcter potestatiu, recurs de reposició davant la directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, en el termini d'un mes a comptar de l'endemà de la seva notificació, d'acord amb el que preveu l'article 116 i següents de la Llei 30/1992 o bé interposar directament recurs contenciós administratiu davant els Jutjats del Contenciós Administratiu, en el termini de dos mesos a comptar de l'endemà de la seva notificació, d'acord amb els articles 8, 14 i 46 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

Igualment, les parts interessades poden interposar qualsevol altre recurs que considerin convenient per a la defensa dels seus interessos.

La directora

Esther Mitjans i Perelló
Barcelona, 13 de juliol de 2011